

de sidste 5 a 6 Aar; det er Folk, som troe, at vor hele Tilværelse staaer paa Spil, ikke fordi de tænke paa Angreb eller Erobring, men fordi vor gradvise Fjende ikke vil lade os leve og ikke vil vise os, at han vil lade os leve, ved at give os den eneste Bæsis, paa hvilken vor Stat kan bestaae, efterat Tractaterne ere revne istykker. Nu vel, disse to afvigende Retninger brydes her og udenfor vor Midte daglig og kæmpe med hinanden. Jeg siger til den høitærede Minister, at hvis han fra os, som høre til den sidste Retning, og frygte for vort Fædrelands Tilværelse og ville gjøre Alt for at forsvare den — hvis han fra os borttager Modet og Fortrøstningen til, at der kan udrettes noget Alvorligt til Landets Forsvar ved Søværnet, saa tager han dermed ogsaa bort vor Tillid og Tro paa Forsvar tillands. Den høitærede Minister skal kaste Blikket omkring sig og see, hvem det er, som væsentlig og iøvrigt støtte ham i den Retning, som han nu foreslaaer at gaae ind paa med Hensyn til Søværnet, og sammenligne deres Navne med Navnene paa dem, som, hvad der fremgaaer af Afstemningerne, støtte hans Beskræbelse med Hensyn til Forsvaret tillands; han vil da finde, at de, som støtte ham i denne hans nye Plan, for Størstedelen ere de Mænd, som ere besjælede af den Overbeviisning, at det ikke er hensigtsmæssigt eller rigtigt at gjøre store Offre til vort Forsvar, fordi det ikke fører til Noget. Deri ligger en Lære, som ikke bør oversees. Hvis den høitærede Minister berøver os Troen paa, at der ogsaa gjennem Søværnet kan ydes vort Land et kraftigt Forsvar, saa falder dermed — jeg siger det bestemt i det Mindste for mit Bedkommende — ogsaa den Hovedoverbeviisning, som har kunnet føre mig til at gjøre store Offre for Forsvaret. Og dersom Troen saaledes i det Hele bliver taget bort, saa vil den høitærede Minister finde, at medens han haabede at have skabt et kraftigt Landforsvar og muligt at kunne tilvende dette nogle af de Midler, som ellers vilde være blevne anvendte paa Søforsvaret, saa vil den virkelige Følge blive, at det hele Forsvarsvæsen styrter sammen, og at der Intet bliver tilbage af hele hans Værk.

Marineministeren: Der synes at være en forunderlig Beskræbelse under Behandlingen af denne Sag i Alting at søge at paavise, at jeg har forladt mit Standpunkt og, om jeg saa maa sige, tirre mig til at indtage et rigtig kraft Standpunkt. Men dette skal ikke lykkes det ærede Medlem. Jeg har ikke og har ingeninde med Hensyn til dette Spørgsmaal indtaget noget kraft Standpunkt. Jeg har havt Agtelse for Andres Mening, og jeg har søgt at komme til fuldstændig Klarhed, ikke blot om Hovedprinciperne; thi det lykkes mig temmelig snart, men ogsaa om Maaden, hvorpaa disse Principer skulde bringes til Anvendelse. Naar jeg ikke har villet og ikke har kunnet sige noget Bestemt om, hvilken Slags Skibe jeg nu vil foreslaaе at bygge, ligger dette ganske simpelt dert, at de tekniske Undersøgelser, som burde gaae forud for en saadan Bestemmelse, ikke ere tilendebragte; men hvad selve Hovedspørgsmaalet angaaer, hvad angaaer Spørgsmaalet om at begrænse Dybgaende og at sætte en Grænse, til hvilken man binder sig, da er jeg fuldstændig paa det Rene i saa Henseende, og jeg tvivler paa, at man her kan citere nogen eneste Uttring af mig, der røber Usikkerhed i saa Henseende. Om man kan lade sig nøie med mindre end 12 Fods Dybgaende, kan jeg ikke for Dieblilket sige; men er det nødvendigt at gaae til et mindre Dybgaende, saa er jeg beredt hertil, men jeg vil ikke overskride dette Dybgaende, fordi jeg er overbevist om, at man indenfor dette Dybgaende kan opnaae det Nødvendige. Tager man først denne Grænse bort, som vel til en vis Grad er vilkaarlig, men dog tillige tilstræffeligt begrundet i Forhold, som jeg har paavist, og som man tidligere har erkjendt, saa er man lige saa meget tilføes, som man var før, og man er da udsat for en fuldstændigt planløs Fremgangsmaade, og naar da den ene Fordring kommer frem efter den anden, saa er det netop, at man aldrig kommer til at gennemføre et eneste Project ordentligt, hvoraf Følgen er, at man ikke engang kan komme til at anvende de Penge, som den bevilligende Myndighed har givet. Man vil altid have noget Bedre, man kan ikke ha-